

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **J. H., nar. X.**, bytom v J., *zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Jozefom Lalinským, AK so sídlom v Žiline, Národná 17*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Vazovova 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného – bývalého Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 8636/2010 zo dňa 17. mája 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/79/2010-55 zo dňa 23. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/79/2010-55 zo dňa 23. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č. k. 20S/79/2010-55 zo dňa 23. novembra 2010 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu proti rozhodnutiu právneho predchodcu žalovaného – bývalého Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj len „správny orgán druhého stupňa“) č. 8636/2010 zo dňa 17. mája 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie – dodatočný platobný výmer na spotrebnú daň z liehu – Colného úradu Žilina č. 800/2010-6069 zo dňa 12. januára 2010, ktorým colný úrad v zmysle § 44 ods. 6 písm. b) prvého bodu zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) určil žalobcovi základ spotrebnej dane z liehu v množstve 8,8880 hektolitrov 100 % alkoholu pri teplote 20°C (hl a.) podľa § 5 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“) základnú sadzbu dane z liehu určenú zákonom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. platného v čase porušenia predpisov vo výške 939,38 €/hl a.; zároveň mu vyrubil spotrebnú daň z liehu podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z. z. dňom zistenia liehu 28. februára 2006, ktorý sa u neho nachádzal, ak táto fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako vlastným za zdaňovacie obdobie od 1. februára 2006 do 28. februára 2006, vo výške 8.349,21 €. V odôvodnení rozsudku uviedol, že osobitná povaha liehu si vyžiadala samostatnú zákonnú úpravu v podobe zákona č. 407/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh (ďalej len „zákon č. 407/2002 Z. z.“) a zákona č. 105/2004 Z. z.. Podľa citovaných právnych noriem kogentnou podmienkou na výrobu, spracovanie, manipuláciu s liehom, jeho uvádzanie na trh, prevádzkovanie závodu na výrobu liehu, je vydanie povolenia Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky. Ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z. z. určuje, že daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia držby liehu, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie právnická osoba alebo fyzická osoba preukázať. Tvrdenie žalobcu, že všetok nájdený lieh si vyrobil sám, súd nespochybnil, ale preukázaný pôvod liehu nie je v súlade s právnou úpravou regulujúcou nakladanie s daným tovarom, nakoľko žalobca nemal povolenie na výrobu liehu Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky.

Správnosť úvahy správcu dane, resp. súdu potvrdzuje aj znenie novely zákona č. 105/2004 Z. z. uskutočnenej zákonom č. 278/2006 Z. z., ktorá text citovaného znenia § 12 ods. 2 písm. a) upravila tak, že „zistenie liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.“ Napriek tomu, že správny orgán nemohol vychádzať z tohto znenia právnej normy, nakoľko nebola účinná v čase spáchania skutku, dodatočné spresnenie textu normy v dôsledku požiadaviek aplikačnej praxe len potvrdzuje správnosť zvoleného výkladu normy správcom dane. Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že účelom úpravy oslobodenia liehu, ktorý bol zničený colnými orgánmi, od spotrebnej dane, je oslobodenie daňového dlžníka, ktorý z uvedeného dôvodu nemal z liehu žiadny úžitok. V predmetnej veci je nepochybné, že vlastníkom liehu sa po uložení trestu prepadnutia veci žalobcovi stal štát, ktorý bol následne povinný v režime upravenom v § 48 zákona č. 105/2004 Z. z. zhabaný lieh zničiť. Práve z dôvodu tohto osobitného režimu pristúpil zákonodarca k oslobodeniu predmetnej kategórie liehu (zničeného colným úradom) po zmene vlastníckeho režimu, t.j. po prepadnutí veci v prospech štátu, práve na subjekt, vo sfére ktorého sa lieh určený na zničenie nachádza – štát – sa predmetné oslobodenie výlučne vzťahuje. Z uvedenej právnej skutočnosti nemožno vyvodit' spätný vplyv (v zmysle zániku) na daňovú povinnosť predchádzajúcich daňových subjektov, ktorým daňová povinnosť z akéhokoľvek zákonného dôvodu v predchádzajúcom období vznikla. Oslobodenie štátu od dane je založené na samostatnej hypotéze a nesúvisí so vznikom daňovej povinnosti žalobcu. Daňová povinnosť vznikne osobe, ktorá vyrába lieh bez príslušného povolenia, potom nasleduje prepadnutie a zničenie liehu a z dôvodu uvedených skutočností bolo nevyhnutné pre subjekt, ktorý nadobudne vlastníctvo k takémuto liehu a ktorý lieh zničí, ustanoviť oslobodenie od dane. Pri pripustení správnosti úvahy žalobcu by ustanovenie o vzniku daňovej povinnosti u osoby, ktorá nevie preukázať pôvod liehu bolo obsolentné, pretože po zistení nezákonného držania liehu obligatórne nasleduje zničenie liehu a teda jeho oslobodenie od dane. Ďalej uviedol, že nedošlo k porušeniu zásady *ne bis in idem*. V trestnom konaní, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T 14/2006 zo 17. októbra 2006 o schválení dohody o vine a treste, bola vyodená trestnoprávna zodpovednosť žalobcu za prečin nedovolenej výroby liehu. V administratívnom konaní bolo rozhodované v daňovej rovine o vzniku daňovej povinnosti odvieť spotrebnú daň z liehu. Krajský súd tiež poukázal na to, že daňová úprava nepriznáva

majetkovej, resp. sociálnej situácii daňového subjektu právnu relevanciu ako hľadisku vo vzťahu k vzniku, prípadne k výške daňovej povinnosti. Zákon nezveruje správnomu orgánu ani súdu právomoc na odstraňovanie tvrdosti zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; uplatnil si náhradu trov konania. Namietal, že krajský súd sa vôbec nevyporiadal s námietkou uvedenou v žalobe, že konaním colných orgánov došlo k zničeniu – znehodnoteniu ním vyrobeného ovocného destilátu, pretože žalobca mal lieh uskladnený vo fľašiach v objeme 1,0 litra a colníci všetok ovocný destilát rôzneho druhu a roku výroby preliali do 1000 litrovej nádoby. Poukázal na ustanovenie § 7 ods. 2 písm. g) zákona č. 105/2004 Z. z., podľa ktorého od dane je oslobodený lieh zničený colným úradom alebo pod jeho dozorom, a to aj v prípade, ak sa vlastníkom liehu stal štát podľa osobitného predpisu. Keďže 28. februára 2006 mu bol pri domovej prehliadke Colným úradom Žilina všetok vyrobený lieh zničený a odobratý, je tento lieh v zmysle citovaného ustanovenia oslobodený od dane. Súd nesprávne aplikoval neskoršiu právnu úpravu účinnú od 1. apríla 2010. Skutočnosť, že zhabaný ovocný destilát bol zničený colným úradom a teda oslobodený od dane v zmysle § 7 ods. 2 písm. g) zákona č. 105/2004 Z. z. potvrdil aj Colný úrad Žilina v rozhodnutí č. 26159/2009-6091 z 30. júna 2009 o určení nákladov spojených so skladovaním a zničením prepadnutého tovaru. Podľa názoru žalobcu týmto rozhodnutím colný úrad uznal žalobcovo tvrdenie, že išlo o prepadnutý tovar, ktorý je colný úrad povinný zničiť, a preto je lieh oslobodený od dane. Žalobca tvrdí, že cieľom ustanovenia § 7 ods. 2 písm. g) zákona č. 105/2004 Z. z. je jednoznačne oslobodenie daňového dlžníka od povinnosti platiť spotrebnú daň za lieh, ktorý bol zničený colným úradom, a teda z ktorého daňový subjekt nemal absolútne žiadny úžitok. Bolo by v rozpore so zásadou spravodlivosti občianskeho súdneho konania požadovať zaplatenie dane vo výške takmer štvrt' milióna slovenských korún od subjektu, ktorému bol všetok tento lieh odňatý právoplatným rozsudkom, ktorý lieh bol následne zničený, pričom žalobca už dostal trest odňatia slobody v trvaní osem mesiacov s dvojročnou skúšobnou dobou za to, že takýto lieh vyrobil.

Žalobca ďalej namietal, že zákon č. 105/2004 Z. z. je účinný od 1. mája 2004 a nie je možné ho aplikovať na predmetnú vec, pretože podľa § 50 ods. 1 citovaného zákona podľa doterajších predpisov sa posudzujú všetky práva a povinnosti v nich uvedené, ktoré vznikli

do 30. apríla 2004, a až do uplynutia všetky lehoty, ktoré začali plynúť pred 1. májom 2004, ako aj na ne nadväzujúce lehoty, pričom správu spotrebnej dane z liehu vykonávajú podľa doterajších predpisov doterajší správcovia tejto dane. Z rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T 14/2006 zo 17. októbra 2006 vyplýva, že od presne nezistenej doby v roku 1989 do 28. februára 2006 žalobca sám svojpomocne vyrobil 998,5 + 793,5 litra liehu. Žalobca ukončil výroku liehu vo februári 2004, preto sa naňho úprava obsiahnutá v zákone č. 105/2004 Z. z. nevzťahuje. Ak by sme však pripustili, že lieh bol vyrábaný do 28. februára 2006, potom do účinnosti zákona č. 105/2004 Z. z. patrí obdobie od 1. mája 2004 do 28. februára 2006 (22 mesiacov). 22 mesiacov z celkovej dĺžky 194 mesiacov je 11,3 %, a preto mu podľa novej právnej úpravy mohla byť uložená daňová povinnosť len z 11,3 % celkového množstva liehu a nie 100 %, ako keby bol všetok lieh vyrobený po 1. máji 2004. Na tieto skutočnosti krajský súd neprihliadol.

Správny orgán druhého stupňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že krajský súd sa o novele ustanovenia § 7 ods. 2 písm. g) zákona č. 105/2004 Z. z. nezmieňuje; striktné vychádza zo znenia citovaného ustanovenia v znení účinnom do 31. marca 2010. Žalobcom namietaná skutočnosť sa nikde v odôvodnení rozsudku krajského súdu nenachádza a súd o ňu neopiera svoje úvahy. Žalobcovi vznikla daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z. z. v deň, kedy boli príslušníci Colného úradu Žilina prizvaní k domovej prehliadke u žalobcu (teda 28. februára 2006) a kedy sa u žalobcu nachádzal lieh v objeme 1792 litrov, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia žalobca nevedel preukázať v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z.. Daňová povinnosť žalobcu teda vznikla v deň zaistenia liehu, ktorý sa u neho nachádzal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj na jeho internetovej stránke www.nsud.sk v zmysle § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis správneho orgánu druhého stupňa č. 8636/2010, zistil, že Colný úrad Žilina vydal dňa 12. januára 2010 dodatočný platobný výmer na spotrebnú daň z liehu č. 800/2010-6069, ktorým žalobcovi určil základ dane v množstve 8,8880 hektolitrov 100 % alkoholu pri teplote 20°C (hl a.) podľa § 5 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z., základnú sadzbu dane z liehu určenú zákonom podľa § 6 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. platného v čase porušenia predpisov vo výške 939,38 €/hl a. a vyrubil mu spotrebnú daň z liehu podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z. z. dňom zistenia liehu, t.j. 28. februára 2006, ktorý sa u neho nachádzal, ak táto fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako vlastným za zdaňovacie obdobie od 1. februára 2006 do 28. februára 2006 vo výške 8.349,21 €, ktorú bol žalobca povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto dodatočného platobného výmeru. Dôvodom vyrubenia spotrebnej dane z liehu bola skutočnosť, že žalobca v rozpore so zákonom č. 105/2004 Z. z. vyrábala lieh, a nevedel preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z., teda či mal na výrobu liehu požadované povolenie. Správny orgán druhého stupňa napadnutým rozhodnutím č. 8636/2010 zo dňa 17. mája 2010 dodatočný platobný výmer Colného úradu Žilina č. 800/2010-6069 zo dňa 12. januára 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/79/2010-55 zo dňa 23. novembra 2010, nakoľko ho považuje za vecne správny. Na doplnenie Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza nasledovné:

Daňová povinnosť žalobcu v predmetnej právnej veci vznikla dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z., a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným; za deň zistenia liehu sa považuje deň, keď tieto skutočnosti zistil colný úrad (§ 12 ods. 2 písm. a/, ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z.). V predmetnej veci Colný úrad Žilina dňa 28. februára 2006 zistil, že žalobca má u seba lieh v objeme 1792 litrov, ktorý sám vyrobil, na výrobu liehu nemal povolenie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (§ 3, § 8 zákona č. 472/2002 Z. z.), ani nebol registrovaný u colného úradu

na pestovateľské pálenie ovocia (§ 19 zákona č. 105/2004 Z. z.). Rozhodujúcim okamihom určenia daňovej povinnosti žalobcu bol deň zistenia liehu colným úradom podľa § 12 ods. 2 písm. a), ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z., t.j. 28. februára 2006 – za účinnosti zákona č. 105/2004 Z. z. – bez ohľadu na to, kedy lieh vyrobil (pred účinnosťou zákona č. 105/2004 Z. z. alebo až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 105/2004 Z. z.).

Zákonodarca v ustanovení § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 Z. z. citovaného vyššie kladie dôraz nielen na slová „**nevie preukázať**“, ale aj na slová „**v súlade s týmto zákonom**“, pričom je potrebné ich chápať a vykladať neoddeliteľne, pretože jedno bez druhého nemôže existovať. Obidve podmienky („nevie preukázať“, „v súlade so zákonom“) musia byť dodržané kumulatívne (súčasne), preto ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená, nemožno hovoriť o preukázaní pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z.. Na základe toho, aj keď žalobca tvrdí, že vie preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia liehu, tým že ho sám vyrobil, nevie však preukázať, že ho vyrobil v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z., teda že disponuje potrebným povolením Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky (§ 3, § 8 zákona č. 472/2002 Z. z.) alebo registráciou na colnom úrade v súvislosti s pestovateľským pálením ovocia (§ 19 zákona č. 105/2004 Z. z.). Preto v predmetnej veci nebola splnená podmienka zákonnej výroby liehu, na základe čoho žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť spotrebnú daň z liehu, ktorý u seba mal v množstve 1792 litrov, v zmysle ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a), ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z. v deň, keď colné orgány túto skutočnosť zistili, t.j. 28. februára 2006.

Od tejto skutočnosti sa potom odvíja aj posúdenie otázky možného oslobodenia žalobcu od platenia spotrebnej dane z liehu. Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne konštatuje, že je nesporné, že žalobcovi vznikla daňová povinnosť v zmysle ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a), ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z.. Takisto je nesporné, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T 14/2006 zo dňa 17. októbra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. októbra 2006, uznaný za vinného z prečinu nepovolenej výroby liehu podľa § 253 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že ako fyzická osoba, ktorá nie je zaregistrovaná v zmysle § 19 zákona č. 105/2004 Z. z. si v presne nezistenom čase v období rokov 1985 až 1987 sám svojpomocne zhotovil zariadenie na výrobu liehu pozostávajúce z dvojplášťového varného kotla o vonkajších rozmeroch priemer 78 cm, výška 102 cm, dĺžka zastavaného priestoru 76 cm o objeme 180 litrov,

z elektrického pohonu na miešanie kvasu, prevodovky, výparníka so snímačom teploty, medeného potrubia, valcového chladiča, ohniska na tuhé palivo a lopatky na miešanie ovocného kvasu, na ktorom zariadení bez povolenia od presne nezistenej doby v roku 1989 pre osobnú potrebu vyrábal lieh, pričom uvedené zariadenie spolu s vyrobeným liehom o objeme 998,5 litra so stupňovitosťou 47,88 % v hodnote 179.730,--Sk (5.965,94 €) a liehom o objeme 793,5 litra so stupňovitosťou 47,68 % v hodnote 142.830,--Sk (4.741,08 €) prechovával v garáži v mieste svojho trvalého bydliska na ulici Š., okres JŽ, do dňa vykonávania domovej prehliadky 28. februára 2006 do 7.20 hod.. Sankciami za tento prečin boli trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov, ktorý mu bol podmienene odložený so skúšobnou dobou dva roky, a trest prepadnutia veci – liehu o objeme 998,5 litra so stupňovitosťou 47,88 %, liehu o objeme 793,5 litra so stupňovitosťou 47,68 %, zariadenia na výrobu liehu pozostávajúce z dvojplášťového varného kotla o vonkajších rozmeroch priemer 78 cm, výška 102 cm, dĺžka zastavaného priestoru 76 cm o objeme 180 litrov, z elektrického pohonu na miešanie kvasu, prevodovky, výparníka so snímačom teploty, medeného potrubia, valcového chladiča, ohniska na tuhé palivo a lopatky na miešanie ovocného kvasu. Vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát (§ 60 ods. 6 Trestného zákona). Týmto rozsudkom Okresného súdu Žilina je súd v správnom súdnictve viazaný v zmysle § 135 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobca bol vlastníkom predmetného liehu odo dňa jeho výroby až do 17. októbra 2006, kedy nadobudol právoplatnosť citovaný rozsudok Okresného súdu Žilina v trestnej veci žalobcu. Za toto obdobie bol žalobca povinný zaplatiť spotrebnú daň z liehu, na čo ho aj správca dane vyzval. Keďže žalobca podal nulové daňové priznanie, správca dane postupoval v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z., č. 511/1992 Zb. a vydal dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi určil základ dane a daň mu aj vyrubil. V tomto období nebol vlastníkom liehu štát, ktorý sa ním stal až po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Žilina (ktorým bol okrem iného uložený trest prepadnutia veci), ale žalobca. Po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Žilina v trestnej veci žalobcu colný úrad predmetný lieh vo vlastníctve štátu zničil podľa § 48 zákona č. 105/2004 Z. z.. Krajský súd v Žiline správne a podrobne odôvodnil svoj záver, že štát je od spotrebnej dane z liehu oslobodený – zákonodarca pristúpil k oslobodeniu predmetnej kategórie liehu (zničeného colným úradom) po zmene vlastníckeho režimu, t.j. prepadnutí veci v prospech štátu a práve na subjekt, vo sfére ktorého sa lieh určený na zničenie nachádza – štát – sa predmetné oslobodenie výlučne vzťahuje. Z uvedenej

právnej skutočnosti nemožno vyvodit' spätný vplyv (v zmysle zániku) na daňovú povinnosť predchádzajúcich daňových subjektov, ktorým daňová povinnosť z akéhokoľvek zákonného dôvodu v predchádzajúcom období vznikla. Oslobodenie štátu od dane je založené na samostatnej hypotéze a nesúvisí so vznikom daňovej povinnosti žalobcu. Daňové orgány preto nepochybili, keď žalobcovi vyrubili spotrebnú daň z liehu; nepochybil ani krajský súd, ktorý žalobu žalobcu proti rozhodnutiam daňových orgánov zamietol.

V konaní nebola porušená zásada *ne bis in idem*, pretože, ako správne krajský súd uviedol, v trestnom konaní bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť žalobcu za prečin nedovolennej výroby liehu (ktoré ohrozuje chránený záujem štátu na boji proti neoprávnenému páleniu liehu), kým v administratívnom konaní ide o posúdenie vzniku daňovej povinnosti žalobcu, ktorá nemá sankčný charakter, ale vyjadruje vzťah medzi daňovníkom a štátom, na základe ktorého je daňovník povinný za splnenia zákonných predpokladov odvieť v prospech štátu daň, ktorá je príjmom štátneho rozpočtu.

Na základe uvedených skutočností neobstojí námietka žalobcu, že keď štát je oslobodený od spotrebnej dane z liehu, potom aj žalobca je od tejto dane oslobodený, pretože z liehu, po jeho zničení colným úradom, nemal žiaden úžitok. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že k zničeniu liehu prišlo na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T 14/2006 zo dňa 16. októbra 2006, ktorým bolo konštatované protiprávne konanie žalobcu – prečin nepovolenej výroby liehu podľa § 253 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Protiprávne konanie žalobcu nemožno bonifikovať tým, že by bol oslobodený od spotrebnej dane z liehu, ku ktorej mu nepochybne vznikla daňová povinnosť podľa § 12 ods. 2 písm. a), ods. 3 zákona č. 105/2004 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil zo strany krajského súdu nesprávnu aplikáciu právnych predpisov, krajský súd na vec aplikoval právne predpisy hmotného charakteru v súlade s § 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/79/2010-55 zo dňa 23. novembra 2010 ako vecne správny a stotožnil sa s jeho dôvodmi (§ 219 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému ani jeho právnenému predchodcovi náhrada trov konania neprináleží.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. marca 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth